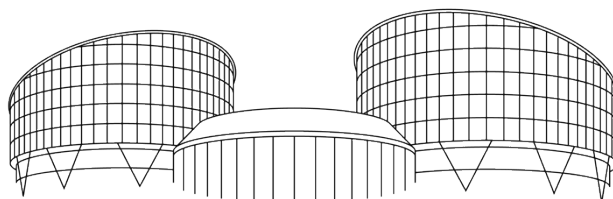

RADA EUROPY
EUROPEJSKI TRYBUNAŁ PRAW CZŁOWIEKA

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

1959 • 50 • 2009

CZWARTA SEKCJA

SPRWA A.E. przeciwko POLSCE

(Skarga nr 14480/04)

WYROK

STRASBOURG

31 marca 2009 roku

Wyrok ten stanie się prawomocny zgodnie z warunkami określonymi przez artykuł 44 § 2 Konwencji. Wyrok ten podlega korekcie wydawniczej przed jego opublikowaniem w ostatecznej wersji.

W sprawie A.E. przeciwko Polsce,

Europejski Trybunał Praw Człowieka (Czwarta Sekcja) zasiadając jako Izba składająca się z następujących sędziów:

Nicolas Bratza, *Przewodniczący*,
Lech Garlicki,
Giovanni Bonello,
Ljiljana Mijović,
David Thór Björgvinsson,
Ledi Bianku,
Mihai Poalelungi, *sędziowie*,
i Lawrence Early, *Kanclerz Sekcji*,

Obradując na posiedzeniu zamkniętym w dniu 10 marca 2009 roku,
Wydaje następujący wyrok, który został przyjęty w tym dniu:

POSTĘPOWANIE

1. Sprawa wywodzi się ze skargi (nr 14480/04) wniesionej w dniu 5 kwietnia 2004 roku przez obywatela Libii, Pana A.E. („skarżący”) przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, na podstawie artykułu 34 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności („Konwencja”). Przewodniczący Izby przychylił się do prośby skarżącego o nieujawnianie jego nazwiska (na podstawie artykułu 47 § 3 Regulaminu Trybunału).
2. Polski Rząd („Rząd”) był reprezentowany przez swojego Agenta, Pana J. Wołosiewicza z Ministerstwa Spraw Zagranicznych.
3. Skarżący zarzucał naruszenie Artykułów 6, 8 oraz Artykułu 2 Protokołu nr do 4 Konwencji w odniesieniu do długości postępowań oraz do zakazu opuszczania Polski przez skarżącego.
4. W dniu 24 stycznia 2008 roku Przewodniczący Czwartej Sekcji podjął decyzję o powiadomieniu Rządu o wpłynięciu skargi. Zgodnie z artykułem 29 § 3, przyjęto, że skarga zostanie rozpatrzona w tym samym czasie zarówno, co do meritum jak i co do dopuszczalności.

FAKTY

I. OKOLICZNOŚCI SPRAWY

5. Skarżący urodził się w 1950 roku i mieszka w Warszawie.

A. POSTĘPOWANIA KARNE PROWADZONE PRZECIWKO
SKARŻĄCEMU

6. W dniu 15 grudnia 1999 roku skarżący został aresztowany przez policję na podstawie podejrzenia o dokonanie oszustwa i fałszerstwa. Sąd Rejonowy w Suwałkach wydał postanowienie o jego tymczasowym aresztowaniu.
7. W dniu 27 marca 2000 roku skarżącemu przedstawiono akt oskarżenia zawierający zarzuty o usiłowaniu dokonania - wraz z dwom innymi osobami - oszustwa i fałszerstwa.
8. Dnia 10 kwietnia 2000 roku Sąd Rejonowy w Suwałkach przedłużył areszt tymczasowy do dnia 31 maja 2000 roku. Skarżący odwołał się od tej decyzji. Dnia 17 maja 2000 roku Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim oddalił zażalenie skarżącego. Istniało bowiem uzasadnione podejrzenie, że skarżący popełnił zarzucane mu przestępstwo. Z uwagi na to, iż skarżący nie posiadał stałego adresu w Polsce, zachodziła obawa jego ucieczki lub ukrywania się. Ponadto Sąd podkreślił, że zachodziło prawdopodobieństwo nałożenia na skarżącego surowej kary.
9. Tymczasem, w dniu 8 maja 2000 roku Sąd Okręgowy w Suwałkach przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Tomaszowie. W dniu 7 czerwca 2000 roku Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Jaworznie jako właściwego dla miejsca zamieszkania oskarżonego.
10. W dniu 19 września 2000 roku Sąd Rejonowy w Jaworznie przekazał sprawę do Prokuratury Rejonowej w Suwałkach uznając, że zachodzi potrzeba uzupełnienia śledztwa.
11. W dniu 29 grudnia 2000 roku Prokuratura Rejonowa w Suwałkach zwolniła skarżącego z aresztu za kaucją. Prokurator zakazał skarżącemu opuszczania kraju, z uwagi na potrzebę zabezpieczenia prawidłowości prowadzonego śledztwa oraz wobec uzasadnionego podejrzenia, iż skarżący popełnił zarzucane mu przestępstwa.
12. Dnia 16 maja 2001 roku Prokuratura Rejonowa w Suwałkach wniosła nowy akt oskarżenia.
13. Sąd Rejonowy w Jaworznie złożył wniosek do Sądu Okręgowego w Katowicach o przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Łodzi. W dniu 19 września 2001 roku Sąd Okręgowy w Katowicach nie uwzględnił tego wniosku. Sąd Okręgowy w Katowicach odniósł się do faktu, iż sprawa wielokrotnie była już przekazywana różnym sądom, co stanowiło czynnik powodujący przedłużanie się postępowania.
14. W dniu 26 lutego 2002 roku Sąd Rejonowy w Jaworznie zawiesił postępowanie, ponieważ jeden ze współoskarżonych zaczął cierpieć na problemy związane ze stanem psychicznym. Postępowanie zostało podjęte w dniu 24 stycznia 2003 roku.
15. W dniu 13 października 2005 roku Sąd Rejonowy w Jaworznie skazał skarżącego na karę jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności. Skarżący oraz prokurator wnieśli apelacje od tego orzeczenia. Skarżący nie został umieszczony w areszcie tymczasowym.

16. Dnia 13 marca 2007 roku Sąd Okręgowy w Katowicach uchylił wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Jaworznie.
17. W międzyczasie, w dniu 20 lipca 2006 roku, skarżący zwrócił się do Sądu Rejonowego w Jaworznie o uchylenie decyzji o zakazie opuszczania terytorium Polski. Swoją prośbę umotywowował śmiercią swojej siostry i potrzebą odwiedzenia chorej matki.
18. Dnia 23 kwietnia 2006 roku Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił jego wniosek. Sąd uznał, że gdyby zakaz został uchylony, istniałyby poważne podstawy aby uznać, że skarżący mógłby zacząć się ukrywać zwłaszcza, że poinformował Sąd, iż zamierza wyjechać do Libii.
19. Z informacji posiadanych przez Trybunał, w dniu wydania obecnego wyroku, nadal było prowadzone postępowanie przed Sądem Rejonowym.

B. WNIOSKI SKŁADANE PRZEZ SKARŻĄCEGO NA PODSTAWIE USTAWY Z 2004 ROKU

20. Dnia 3 czerwca 2005 roku skarżący, na podstawie ustawy z dnia 17 czerwca 2004 roku *o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki*, wniósł skargę, w której zarzucił, że jego prawo do uczciwego procesu sądowego, przeprowadzonego w rozsądnym czasie, zostało naruszone. W dniu 29 czerwca 2005 roku Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił skargę wniesioną przez skarżącego.
21. W dniu 17 stycznia 2007 roku skarżący wniósł drugą skargę na podstawie ustawy z 2004 roku. Skarżący zażądał odszkodowania w wysokości 60 000 złotych (tj. ok. 15 000 Euro) oraz zwrotu zabezpieczenia w postaci wpłaconej kaucji.
22. W dniu 21 marca 2007 roku Sąd Okręgowy w Katowicach oddalił jego skargę. Sąd szczegółowo zbadał postępowanie toczące się po 3 czerwca 2005 roku, czyli w okresie, w którym skarżący przedstawił swoją pierwszą skargę. Sąd stwierdził, że w czasie trwania postępowania nie doszło do beczynności lub nadmiernej zwłoki ze strony sądów krajowych. W związku z tym, Sąd uznał, że nie złamano prawa do przeprowadzenia procesu w rozsądnym czasie, w okresie po 3 czerwca 2005 roku.

C. POSTĘPOWANIE DOTYCZĄCE WIZY (pozwolenia na stały pobyt) SKARŻĄCEGO

23. Dnia 3 lipca 2003 roku skarżący wniósł podanie o wydanie wizy skierowane do *Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców*.
24. Dnia 12 listopada 2003 roku *Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców* oddalił ten wniosek. Decyzję umotywował faktem, iż skarżący został oskarżony o oszustwo oraz potrzebą zabezpieczenia postępowań prowadzonych przed sądami krajowymi. *Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców* stwierdził, że w związku z Artykułem 110 ustawy z dnia 25 czerwca 1997 roku *o cudzoziemcach*, kiedy obowiązywał zakaz opuszczania kraju, status tego cudzoziemca był legalny i nie było potrzeby wydania jemu/jej wizy. Skarżący odwołał się od tej decyzji.

25. Dnia 27 stycznia 2004 roku *Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców* oddalił odwołanie.

II. WŁAŚCIWE PRAWO KRAJOWE I PRAKTYKA

A. Długość postępowania

26. Właściwe prawo krajowe oraz praktyka dotyczące środków na przewlekłość postępowania, w szczególności przepisów ustawy z 2004 roku, zostały przedstawione w orzeczeniach Trybunału w sprawach: *Charzyński przeciwko Polsce* (nr skargi 15212/03 (dec.), §§ 12-23, ECHR 2005-V) oraz *Ratajczyk przeciwko Polsce* (nr skargi 11215/02 (dec.) , ECHR 2005-VIII), oraz orzeczenie sądowe w sprawie *Krasuski przeciwko Polsce* (nr skargi 61444/00, §§ 34-46, ECHR 2005-V).

B. Kodeks Postępowania Karnego

27. Kodeks Postępowania Karnego z roku 1997 wymienia zakaz opuszczania kraju jako jeden ze środków zapobiegawczych. Takimi środkami, obok zakazu opuszczania kraju, są : tymczasowe aresztowanie, poręczenie majątkowe, dozór policji, poręczenie osoby godnej zaufania, poręczenie społeczne lub zawieszenie oskarżonego w określonej działalności.

28. Artykuł 277 § 1 Kodeksu odpowiednio stanowi:

„ W razie uzasadnionej obawy ucieczki można zastosować w charakterze środka zapobiegawczego zakaz opuszczania przez oskarżonego kraju, który może być połączony z zatrzymaniem mu paszportu lub innego dokumentu uprawniającego do przekroczenia granicy albo zakazem wydania takiego dokumentu ...”

PRAWO

I. WNIOSEK RZĄDU O SKREŚLENIE CZĘŚCI SKARGI NA PODSTAWIE ARTYKUŁU 37 KONWENCJI

29. W dniu 16 lipca 2008 roku Rząd przedłożył jednostronną deklarację, podobnie jak w sprawie *Tashin Ascar przeciwko Turcji* (zarzut wstępny) [GC], numer skargi 26307/95, ECHR 2003-VI) i poinformował Trybunał, że jest gotowy uznać, że doszło do naruszenia prawa skarżącego wynikającego artykułu 6 § 1 Konwencji na skutek nadmiernej długości postępowania karnego prowadzonego przeciwko skarżącemu. W odniesieniu do niemajątkowej szkody, Rząd zaproponował przyznanie skarżącemu kwoty 10 000 złotych. Rząd poprosił Trybunał, aby wykreślił skargę, zgodnie z artykułem 37 Konwencji.
30. Skarżący nie zgodził się z propozycją przedstawioną przez Rząd i poprosił Trybunał o zbadanie sprawy.

31. Trybunał zauważył, że jak to już miało miejsce w innych przypadkach, w określonych okolicznościach możliwe jest skreślenie skargi lub jej części na zasadzie artykułu 37 § 1 (c) Konwencji oraz na podstawie jednostronnej deklaracji Rządu, nawet jeśli skarżący życzy sobie, aby rozpatrzenie sprawy było kontynuowane. Od określonych okoliczności będzie zależało, czy jednostronna deklaracja oferuje wystarczające podstawy dla uznania, iż poszanowanie praw człowieka określonych w Konwencji i jej Protokołach, nie wymaga od Trybunału dalszego rozpoznawania sprawy (patrz: *Tahsin Acar*, powołana powyżej, § 75, oraz *Mielnic przeciwko Mołdawii*, skarga numer 6923/03, § 22, z 14 listopada 2006 roku).
32. Zgodnie z orzecnictwem Trybunału, kwota zaproponowana przez Rząd w jednostronnej deklaracji może zostać uznana przez Trybunał za wystarczającą podstawę do wykreślenia z listy skargi lub jej części. W związku z tym, Trybunał będzie brał pod uwagę zgodność tej kwoty z już przyznanymi przez Trybunał w podobnych sprawach, mając na względzie zasady, jakie Trybunał rozwinął dla określania statusu ofiary oraz dla naliczenia kwoty odszkodowania za szkody niemajątkowe (zob. *Cocchiarella przeciwko Włochom [GC]*, numer skargi 64886/01, §§ 85-107, ECHR 2006-...; *Scordino przeciwko Włochom (nr 1) [GC]*, numer skargi 36813/97, §§ 193-215, ECHR-2006-...; i *Dubjakova przeciwko Słowacji (dec.)*, numer skargi 67299/01, z 10 października 2004 roku; *Arvanitaki-Roboti i Inni przeciwko Grecji [GC]*, numer skargi 27278/03, §§ 27-32, ECHR 2008-...).
33. Na podstawie faktów i ze względu na przyczyny wymienione powyżej, a w szczególności ze względu na niską kwotę zaproponowanego odszkodowania, które jest znacząco mniejsze od przyznawanych w podobnych sprawach, Trybunał uznał, że Rząd nie dostarczył wystarczających podstaw dla uznania, że poszanowanie praw człowieka w rozumieniu Konwencji i jej Protokołów nie wymaga kontynuowania badania długości postępowania, którego dotyczy skarga (patrz: *a contrario*, *WAZA Spółka z o.o. przeciwko Polsce (skreślona)*, numer skargi 11602/02, z 26 czerwca 2007 roku).
34. Wobec powyższego, Izba odrzuca prośbę Rządu o skreślenie części skargi z listy spraw na podstawie Artykułu 37 Konwencji i będzie odpowiednio prowadzić badanie dopuszczalności skargi oraz co do meritum sprawy jako całości.

II. ZARZUT NARUSZENIA ARTYKUŁU 6 § 1 KONWENCJI

35. Skarżący zarzucił, że długość postępowania nie odpowiadała wymogowi „rozsądnego terminu” ustalonego w Artykule 6 § 1 Konwencji, brzmiącym następująco:

„Przy rozstrzyganiu o jego prawach i obowiązkach o charakterze cywilnym(...) każdy ma prawo do(...) rozpatrzenia sprawy w rozsądnym terminie przez(...) sąd(...)”

36. Okres jaki był wzięty pod uwagę rozpoczął się 15 grudnia 1999 roku i jeszcze się nie zakończył. Trwa już prawie dziewięć lat, w dwóch instancjach sądowych.

A. Dopuszczalność skargi

37. Izba zauważyła, że ta skarga nie jest oczywiście nieuzasadniona w rozumieniu artykułu 35 § 3 Konwencji. Dalej zauważa, że nie jest niedopuszczalna na żadnej innej podstawie. Dlatego też, musi być uznana za dopuszczalną.

B. Meritum sprawy

38. Izba wielokrotnie wypowiadała się, że zasadność długości postępowania musi być oceniana w świetle okoliczności sprawy oraz w odniesieniu do następujących kryteriów : złożoności sprawy, zachowania skarżącego oraz właściwych władz i stanowiska, jakie zajmował skarżący w sporze (patrz. *Frydlender przeciwko Francji* [GC], numer skargi 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII).

39. Trybunał często stwierdzał naruszenia artykułu 6 § 1 Konwencji w kwestiach podobnych do podniesionej w obecnej sprawie (patrz. *Frydlender*).

40. Badając cały przekazany mu materiał, Trybunał stwierdził, że Rząd nie przedstawił żadnego faktu ani argumentu pozwalającego na wyciągnięcie innych wniosków w obecnej sprawie.

41. Stwierdzono odpowiednio naruszenie Artykułu 6 § 1.

III. ZARZUT NARUSZENIA ARTYKUŁU 2 § 2 PROTOKOŁU NR 4 DO KONWENCJI

42. Skarżący żalił się, że zakaz opuszczania przez niego Polski na dłużej niż 8 lat był nieproporcjonalnym ograniczeniem jego prawa do swobodnego przemieszczania się. Trybunał stwierdził, że ta skarga powinna być rozpatrzona zgodnie z Artykułem 2 Protokołu nr 4 do Konwencji, który brzmi:

1. (...)

2. „Każdy może swobodnie opuścić jakikolwiek kraj, włączając w to swój własny.

3. ”Korzystanie z tych praw nie może podlegać innym ograniczeniom niż te, które określa ustawa, i które są konieczne w społeczeństwie demokratycznym z uwagi na bezpieczeństwo państwowe i publiczne, utrzymanie porządku publicznego, zapobieganie przestępstwom, ochronę zdrowia lub moralności, lub ochronę praw i wolności innych osób

4. (...)

A. Dopuszczalność skargi

43. Izba stwierdziła, że skarga nie jest w sposób oczywisty nieuzasadniona w rozumieniu Artykułu 35 § 3 Konwencji. Nie jest niedopuszczalna na żadnej innej podstawie prawnej. Dlatego musi być uznana za dopuszczalną.

B. Meritum sprawy.

1. Oświadczenia stron

44. Rząd powstrzymał się od przedłożenia obserwacji na temat dopuszczalności skargi i jej meritum.
45. Skarżący oświadczył, że z powodu nałożonego na niego zakazu wyjazdu z terytorium Polski był niezdolny do odwiedzenia swojej siostry i matki w Libii, tym samym nie mógł uczestniczyć w pogrzebie siostry, gdy ta zmarła. Zakaz ten był według niego bezprawny i w efekcie uwięził go na osiem lat w Polsce.

2. Ocena Trybunału

(a) Zasady ogólne

46. Trybunał wielokrotnie wypowiadał się, że Artykuł 2 Protokołu nr 4 do Konwencji gwarantuje każdej osobie prawo do swobodnego poruszania się, włączając w to prawo opuszczenia jednego kraju i wyjazdu do innego, jeśli dana osoba zostanie do niego przyjęta. Każde ograniczenie w tym zakresie tego musi mieć podstawę prawną i być zgodne z uprawnionym celem odnoszącym się do trzeciego paragrafu powołanego wyżej przepisu i nie może uderzać w równowagę między interesem publicznym oraz prawami jednostki (zob. *Baumann przeciwko Francji*, numer skargi 33592/96, § 61, ECHR 2001-V, i *Reiner przeciwko Bułgarii*, numer skargi 46343/99, § 109, z 23 maja 2006 roku).

(b) Fakty sporne

47. Trybunał przede wszystkim dostrzegł, że interwencja była bez wątpienia uregulowana przez prawo, w oparciu o artykuł 277 § 1 Kodeksu Postępowania Karnego. Ponadto ingerencja w prawo skarżącego określone w Artykule 2 Protokołu nr 4 do Konwencji stosownie do uprawnionego celu zapewnienia uczestnictwa skarżącego w procesie, a więc utrzymania porządku publicznego.
48. Odnośnie proporcjonalności nałożonego środka Trybunał uznaje, że zakaz wyjazdu był nałożony na skarżącego 29 grudnia 2000 roku (paragraf 11 powyżej). W tym czasie paszport skarżącego został zatrzymany i na skarżącego został nałożony zakaz opuszczania Polski. Późniejsza decyzja sądu z 23 sierpnia 2006 roku w odniesieniu do prośby skarżącego odnosiła się jedynie do istniejącej obawy, że skarżący może się ukrywać.
49. W tym względzie Trybunał wielokrotnie powtarzał, że nawet gdy istnieje początkowo prawne ograniczenie wolności jednostki dotyczące swobody przemieszczania się, utrzymywanie tego zakazu automatycznie przez dłuższy okres, może stać się nieproporcjonalnym środkiem, naruszającym indywidualne prawa (zob. *Reiner*, wyżej wymienione w § 121). W opinii Trybunału, urzędy nie mają kompetencji utrzymywania przez dłuższy okres restrykcji dotyczących swobody poruszania się, jeśli nie poddają cyklicznej ocenie uzasadnienia zastosowaniu

takiego zakazu. Jednakże w przedstawionej sprawie, ocena taka miała miejsce tylko raz, na prośbę skarżącego, co mogło wskazywać, że zakaz podróżowania był w rzeczywistości zakazem automatycznym, traktowanym jako ogólny środek o nieokreślonym czasie trwania. Trybunał uważa, że takie działanie koliduje z nałożonymi na urzędy/administrację obowiązkami polegającymi na ustaleniu czy zgodnie z wymogami Artykułu 2 Protokołu nr 4 do Konwencji, ingerencja w prawo skarżącego do wyjazdu z Polski pozostała uzasadniona przez cały czas jej trwania.

50. W konsekwencji, nastąpiło naruszenie prawa skarżącego, gwarantowanego w Artykule 2 § 2 Protokołu nr 4.

IV. ZARZUT NARUSZENIA ARTYKUŁU 8 KONWENCJI

51. Skarżący podniósł zarzut powołując artykuł 8 Konwencji, iż prowadzone przeciwko niemu postępowanie karne miało niekorzystny wpływ na jego życie prywatne, w szczególności poprzez to, że był pozbawiony możliwości opuszczenia Polski w celu odwiedzenia chorej matki oraz wzięcia udziału w pogrzebie swojej siostry. Artykuł 8 w tym zakresie odpowiednio stanowi:

„1. Każdy ma prawo do poszanowania swojego życia prywatnego i rodzinnego..

„ 2. Niedopuszczalna jest ingerencja władzy publicznej w korzystanie z tego prawa, z wyjątkiem przypadków przewidzianych przez ustawę i koniecznych w demokratycznym społeczeństwie z uwagi na bezpieczeństwo państwowe, bezpieczeństwo publiczne lub dobrobyt gospodarczy kraju, ochronę porządku i zapobieganie przestępstwom, ochronę zdrowia i moralności lub ochronę praw i wolności innych osób.”

52. Trybunał zauważył, że ta skarga ma związek ze skargą, dotyczącą Artykułu 2 § 2 Protokołu nr 4 Konwencji i dlatego musi również zostać uznana za dopuszczalną.
53. Trybunał zbadał w oparciu o Artykuł 2 Protokołu nr 4 Konwencji skargę skarżącego na zakaz opuszczania przez niego Polski jako nieproporcjonalnego środka, który wpłynął na skarżącego niekorzystnie.
54. Mając na uwadze ustalenia związane z Artykułem 2 Protokołu nr 4 do Konwencji (zobacz paragraf 49 powyżej), Trybunał uważa, że nie jest konieczne badanie, czy nastąpiło naruszenie Artykułu 8 Konwencji w niniejszej sprawie (patrz: *Reiner*, powołany powyżej § 134).

V. ZARZUT NARUSZENIA ARTYKUŁU 13 KONWENCJI

55. Skarżący także zarzucał na podstawie Artykułu 13 Konwencji, że na nie miał skutecznego krajowego środka odwoławczego na przedłużające się postępowanie.

Artykuł 13 Konwencji stanowi:

”Każdy, czyje prawa i wolności zawarte w niniejszej Konwencji zostały naruszone, ma prawo do skutecznego środka odwoławczego do właściwego organu państwowego także wówczas, gdy naruszenia dokonały osoby wykonujące swoje funkcje urzędowe”

56. Trybunał zajmował się tym problem w poprzednich sprawach. W szczególności podnosił, że wyrażenie „skuteczny środek” użyte w Artykule 13, nie może być interpretowane jako środek zapewniający wygraną, lecz po prostu jako dostępny środek stosowany przed organami władzy właściwymi dla zbadania meritum skargi. (patrz. *Figiel przeciwko Polsce (nr 2)*, numer skargi 38206/05, § 33, z 16 września 2008 roku).
57. Fakt, że w niniejszej sprawie skarga skarżącego o słuszne zadośćuczynienie nie spełniła celów Konwencji, nie czyni sam w sobie środka przewidzianego w ustawie z 2004 roku niezgodnym z treścią Artykułu 13, który dotyczy słusznego zadośćuczynienia.
58. W świetle poprzedzającego tekstu, Trybunał uważa, że w okolicznościach tej sprawy nie można mówić, że prawo skarżącego do stosowania efektywnych środków, na podstawie artykułu 13 Konwencji nie było respektowane.
59. Ta część skargi jest oczywiście nieuzasadniona i musi zostać odrzucona zgodnie z Artykułem 35 §3 i §4 Konwencji.

VI. ZARZUT NARUSZENIA ARTYKUŁÓW 2, 3, 5 I 14 KONWENCJI.

60. Skarżący dodatkowo żalił się na podstawie Artykułów 2, 3, 5 i 14 na warunki w areszcie oraz na to, że nie dostał prawidłowej opieki medycznej podczas pobytu w areszcie w czasie trwania procesu. Ponadto, skarżył się na długość trwania jego aresztu podczas toczącego się procesu, zgodnie z artykułem 5 § 3 Konwencji.
61. Trybunał zauważył, że skarżący był zwolniony z aresztu w dniu 29 grudnia 2000 roku, to jest więcej niż na sześć miesięcy przed datą, kiedy przedłożył wniosek Trybunałowi.
62. Wynika z tego, że te skargi zostały przedstawione po terminie i muszą zostać odrzucone zgodnie z Artykułem 35 § 1 i §4 Konwencji.

VII. ZASTOSOWANIE ARTYKUŁU 41 KONWENCJI.

63. Artykuł 41 Konwencji stanowi:

”Jeżeli Trybunał stwierdzi, że nastąpiło naruszenie Konwencji lub jej protokołów oraz jeśli prawo wewnętrzne zainteresowanej Wysokiej Układającej się Strony pozwala tylko na częściowe usunięcie konsekwencji tego naruszenia, Trybunał orzeka, gdy zachodzi potrzeba, słuszne zadośćuczynienie pokrzywdzonej stronie.”

A. SZKODA

64. Skarżący żądał 345 000 Euro za majątkową i niemajątkową szkodę.

65. Rząd nie uznał tego żądania.

66. Trybunał nie dostrzega związku przyczynowego pomiędzy stwierdzonym naruszeniem, a zarzucaną szkodą majątkową. Z drugiej jednak strony, przyznaje skarżącemu 8 000 Euro za szkodę niemajątkową.

B. KOSZTY I WYDATKI

67. Skarżący żądał również 15 000 Euro tytułem kosztów oraz wydatków , które poniósł przed sądami krajowymi oraz jakie poniósł przed Trybunałem.

68. Rząd zakwestionował to żądanie.

69. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału, skarżący jest uprawniony do otrzymania zwrotu kosztów oraz wydatków w takim zakresie w jakim wykazał, że były one rzeczywiście i konieczne poniesione i były uzasadnione co do wysokości. W niniejszej sprawie, Trybunał mając wzgląd na posiadaną informację i powyższe kryteria, odrzuca roszczenie o zwrot kosztów i wydatków w postępowaniu krajowym oraz uznaje za zasadne przyznać kwotę 150 Euro za postępowanie przed Trybunałem.

C. ODSETKI ZA ZWŁOKĘ

70. Trybunał uważa za właściwe, aby odsetki za zwłokę były oparte na marginalnej stopie procentowej Europejskiego Banku Centralnego plus trzy punkty procentowe.

Z TYCH POWODÓW, TRYBUNAŁ JEDNOGŁOŚNIE

1. *Uznaje*, za dopuszczalne skargi dotyczące Artykułu 6 § 1, Artykułu 8 Konwencji oraz Artykułu 2 § 2 Protokołu nr 4 do Konwencji, pozostałe za niedopuszczalne;
2. *Uznaje*, że doszło do naruszenia Artykułu 6 § 1 Konwencji;
3. *Uznaje*, że doszło do naruszenia Artykuł 2 § 2 Protokołu nr 4 do Konwencji;

4. *Uznaje*, że nie zaszła potrzeba odrębnego rozpatrzenia skargi dotyczącej Artykułu 8 Konwencji;

5. *Uznaje*,

(a) Że pozwane Państwo ma wypłacić skarżącemu 8 000 Euro (słownie :osiem tysięcy Euro), w czasie trzech miesięcy od dnia, kiedy wyrok stanie się prawomocny zgodnie z artykułem 44 § 2 Konwencji wraz z podatkiem, w odniesieniu do zadośćuczynienia za szkodę niemajątkową oraz 150 Euro (słownie: sto pięćdziesiąt Euro) tytułem zwrotu kosztów i wydatków, zamienionych na walutę polską po kursie obowiązującym w dniu wymaganej płatności;

(b) Jeśli po trzech miesiącach od rozstrzygnięcia Trybunału, wypłata należności nie zostanie dokonana, Trybunał uznaje, że odsetki z tego tytułu mają być równe marginalnej stopie procentowej Europejskiego Banku Centralnego, obowiązującej w okresie zwłoki, plus trzy punkty procentowe.

6. *Oddala* pozostałą część żądania skarżącego dotyczącą słusznego zadośćuczynienia.

Sporządzono w języku angielskim i obwieszczono pisemnie dnia 31 marca 2009 roku, zgodnie z artykułem 77 §§ 2 i 3 Regulaminu Trybunału.

Lawrence Early
Kancierz

Nicolas Bratza
Przewodniczący